

Cartes

Catalanitzar,
espanyolitzar?
Alfabetitzar!

Pere Brunsó Ayats. Professor i investigador en Neurociència aplicada a l'Educació. Banyoles.

La consellera Rigau vol catalanitzar els nostres alumnes; el ministre Wert vol espanyolitzar-los. Ni una cosa ni l'altra. El que cal és alfabetitzar-los. L'Estat o la Generalitat s'haurien de limitar a aplicar el principi de subsidiarietat: les famílies, amb el xec escolar, haurien de poder decidir l'escola i la formació dels seus fills. El xec escolar, sufragat amb els impostos, finançaria les despeses dels fills escolaritzables. L'Estat o la Generalitat s'haurien de limitar a exigir uns estàndards mínims o currículum bàsic, semblant al National Core Curriculum of Basic Education de Finlàndia. Aquest currículum hauria d'estar basat en la competència lectora, la més bàsica de totes. Ara bé, aquesta competència està íntimament lligada a com aprèn el cervell i adquireix coneixement. S'haurien d'integrar els avenços de la neurociència, per fi, en el currículum bàsic del nostre sistema educatiu. Deu mil hores són necessàries per aconseguir motivar, exercitar i estructurar el cervell de cada alumne. Malauradament el nostre sistema educatiu, al llarg de l'ensenyament obligatori (6-16 anys) proporciona als alumnes una activació de les àrees cerebrals molt feble, amb els consegüents resultats molt mediocres. Només un 4% dels nostres alumnes assoleix el nivell 5 de competència lectora, en els informes PISA; el nivell 6, el més alt, un 0%. Cal que cada alumne exerciti l'ordinador que té al cervell, seguint un currículum basat en la neurociència aplicada a l'aprenentatge. Cal una sistemàtica i gradual alfabetització cerebral dels nostres alumnes. El país guanyarà en capital intel·lectual, humà i social i es convertirà en un país pròsper i lliure d'ideologies com Suècia: «A Suècia nosaltres eduquem amb xecs escolars», afirma el secretari d'Estat d'Educació, Odd Eiken.

Cornut i a pagar
el beure

Jaume Pagès Castellà. Tordera.

Jo visc a Tordera, un poble situat al nord de la línia R1 de Rodalies, i en sóc usuari habitual. I en pateixo els habituals retards i problemes diversos. Actualment l'estació fa més d'una setmana que està tancada. Això ens suposa, als clients, haver de comprar el bitllet a l'estació d'arribada. En el meu cas, tinc una T-10 que no puc valdre a Tordera i que em permet viatjar fins a Mataró. El passat dimarts 13 de novembre vaig pujar a Tordera, i vaig arribar fins a Mataró, on dins l'edifici hi havia un seguit de revisors. Jo em vaig dirigir a un d'ells i els vaig explicar la meva situació. La resposta va ser que la seva feina era sancionar amb 100 euros la gent que viatjava sense bitllet o amb el bitllet sense validar i que, per tant, m'havia de posar la multa. Quan el revisor va apuntar les dades, li vaig dir que jo venia de Tordera i ell a la denúncia va apuntar que el meu origen era Santa Susanna. Quan vaig comentar-li l'error, em va dir que jo havia dit Santa Susanna, i que ell posava això. Passat això, vaig fer la reclamació corresponent i ara estic esperant resposta. Val la pena mantenir un servei així? O potser ens hauríem de plantejar canviar l'empresa operadora?

El meu estimat remolc
carles de las cuevas forn. Bellcaire.

Tenim la sort, els qui vivim a Bellcaire, de gaudir d'una tranquil·litat immillorable, segur que som l'enveja de molta gent, però malgrat això, i l'èxit de Tito Vilanova, suposo que aquesta «tranquil·litat» té «avorrit el consistori», i com que no saben què fer, doncs apliquen la llei de l'embut... i mentre uns poden gaudir d'ocupar les voreres amb tota mena de coses, testos, flors, bicicletes, vehicles a motor, etc, altres tenen «quals» com si fos el seu pàrquing particular, i altres coses que millor no concretar, perquè la llista seria llarga, resulta que el «Digníssim» s'ha fixat en un petit remolc que tinc davant de casa meva, que suposo és l'enveja d'algun veí, i ha

posat en funcionament la «maquinària burocràtica» i amb escrits «oficials» i amb cert to amenaçador de multa, m'han obligat a treure el meu estimat remolc. Voldria pensar que el meu cas és el primer de la «neteja de voreres», i tot seguit tindrem el poble net, i cada cosa al seu lloc, i serem l'enveja també per aquest detall, veritat Sr. Alcalde?... Segur que no tenia alguna cosa més important a solucionar?... Segur?... Jo penso que sí, bé, ja en sentirem a parlar.

Guerres encobertes

Lluís Vilà Fernández. la bisbal d'empordà.

Part de la ciutadania de l'estat nord-americà de Texas també reclama la independència, segons s'han fet ressò alguns mitjans internacionals, per problemes econòmics, no podia ser d'altra manera. L'actual estatus econòmic propicia dissenys que van més enllà de raons morals i ètiques, polítiques, socials i econòmiques; generen un codi no escrit en el qual sorgeix la llei popular com a reclam del poder que se li esvaeix i arrebata per l'acció dels fluxes de capital o per la posta a escena de les anotacions que es recullen a certes agendes privades, ubicades en alguns dels indrets més poderosos del planeta. Les respostes populars són més fruit dels mètodes inductius que no pas dels deductius, l'opinió de les persones no acostuma a ser de collita pròpia sinó induïda pels efectes de les decisions que es prenen en els departxos més poderosos del món. L'actual situació és la d'una guerra encoberta, no només des del punt de vista econòmic, el principal argument bel·licista per imposar un estat de por i d'incertesa en la vida quotidiana de la gent del món occidental és controlar i acotar el pensament d'aparença lliure del qual democràticament se suposa que es disposa amb dret a opinar i a decidir per a un mateix. L'autèntica guerra s'està produint en les ments dels homes i les dones del planeta, més que a les seves butxaques.

Joan Miró, retorn als orígens de la pintura

joan mañé fort. reus.

Quan una persona comença a dibuixar de petita, comença fent garbuixos de colors i a poc a poc va adquirint la destresa agafant formes i objectes cada cop més complicats, fins allà on la seva capacitat de perfecció pugui arribar a fer. En el cas de Joan Miró aquest procés curiosament és igual, però quan arriba a la perfecció en la seva maduresa, comença a buscar estils passant pel fauvisme, un detallisme paisatgístic, una etapa d'estil surrealista, i un art abstracte fins a trobar un estil propi en la qual es troba còmode com a pintor i com a escultor, i que curiosament és un estil que sembla que el porti als inicis de quan començà a pintar quan era un infant. Torna a fer garbuixos i a emprar els quatre colors més bàsics juntament amb el negre, però aquest cop de forma intencionada creant un caràcter molt personificat a les seves obres artístiques. És aquest retorn als seus primers orígens el que li dona la grandesa com a artista, i li aporta alhora una forta originalitat i personalitat

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/11/18/cartes/591484.html?utm_source=rss